

ПЕТКО ВОЙВОДА И АРАПИНА

Презъ 1844 година въ с. Дуганъ-хисаръ, Бѣломорска Тракия, се е родилъ Петко Киряковъ. Още като дете се е отличавалъ съ своята буйность, смѣлость и безстрашие. А като отрасналъ пкъ, много е мразѣлъ и ненавиждалъ турскитѣ подтисници, които измжчвали неговитѣ братя българи презъ турското робство. И макаръ още младъ, на 17 години, той се записалъ въ четата на тогавашния старъ войвода Петко, който бродилъ по онова време изъ Тракия съ малка дружина отборъ юнаци. Скиталъ той доста съ тая дружина, но единъ день стариятъ войвода Петко е билъ хванатъ отъ турцитѣ и заточенъ нѣкжде въ Мала Азия. Като неговъ замѣстникъ се явилъ буйниятъ Петко Киряковъ и станалъ младъ войвода на малката дружина.

Прочулъ се младиятъ Петко войвода и турската власть се мжчала на всѣка цена да го хване или убие. Но неуловимъ билъ той, защото го обичали всички поробени българи и навсѣкжде го укривали и пазѣли отъ турската стража. Лѣте дружината му бродѣла изъ китнитѣ източни Родопи, а зиме слизала въ топлата Бѣломорска Тракия. Напраздно се опитвали и най-смѣлитѣ турски заптии да го хванатъ. Най-после наелъ се единъ свирепъ арапинъ да го залови. Тръгналъ той съ около двадесетъ турски конника по диритѣ на дружината. Но младиятъ Петко войвода решилъ да накаже и него, като му скроилъ следния капанъ:

Въ дружината си ималъ единъ момъкъ, който знаелъ да пише на турски езикъ. Накаралъ го войводата да напише на арапина писмо, че ужъ знаелъ, кжде се укривалъ Петко войвода и щѣлъ да го предаде. Преоблѣкълъ се момъкътъ въ прости селски дрехи и тръгналъ да търси арапина да му даде писмото и го отведе до мѣстото. А въ това време четата съ войводата се спотаила въ едно много скрито мѣсто до пжтя, удобно за нападение. Момъкътъ намѣрилъ арапина и му далъ писмото. Безъ да подозира нѣщо опасно, той прочелъ писмото и се зарадвалъ, че най-после ще успѣе да хване войводата съ четата му. Бързо се качилъ на коня си, тръгналъ подиръ момъка и заповѣдалъ на конниците си да го следватъ. Като ги видѣлъ Петко войвода, че приближаватъ, изкочилъ отпреди имъ и имъ заповѣдалъ да спратъ и да хвърлятъ оржието си. Тѣ се изплашили и решили да избѣгатъ, но дружината ги обградила и ги заставила да се предадатъ. Тогава войводата се приближилъ до арапина и му казалъ:

— Азъ съмъ младиятъ Петко войвода, когото си тръгналъ да гонишъ. Намѣсто ти мене да хванешъ, азъ тебе сега заловихъ...

Арапинътъ падналъ на колѣне и ударилъ на молба.

Иванъ Д. Мутафовъ

Редактори: Ст. Чилингировъ, Хр. Спасовски и Зл. Чолакова

Годишенъ абонаментъ 30 лева

Книгоиздателство „Казанлъшка долина“, бул. „Княгиня Клементина“ 7.
Пощенска чекова смѣтка 728.

Печатница „Стопанско развитие“ — София, ул. „Веслецъ“ № 5 — 1942/523.